

HA DET, OSLO

Byl teplý podvečer. Ve vzduchu bylo cítit léto. Projížděla jsem Oslo na rozviklaném kole, které jsem si vypůjčila na jednom ze stojanů rozesetých po městě. Jela jsem pomalu a rozvážně. Nikam jsem nespěchala. V Norsku se totiž nikam nespěchá. To jsem se za pět let na severu naučila. Prosolený vítr foukal od fjordu a cuchal mi vlasy, které mi léto ještě nestihlo vyšisovat. Bylo úterý, nebo možná středa, a já věděla, že mi v Oslu zbývá už jen pár dní. Ten pocit mě tak divně tlačil na srdci. Nedomýšlela jsem se rozhodnout, jestli to bolí, nebo mě spíš popichuje zvědavost, co bude dál. Zvědavá jsem byla od mala. A taky pěkně umanutá. A právě takhle kombinace mě přivála do Skandinávie.

Několik let jsem svéhlavě vyžadovala svoji vysněnou a podle osnovy načrtnutou pohádku. Jenže ona tak pohádková nebyla. Byla tvrdá. Na což většinou přijdete až v dospělosti. Že ani taková Červená Karkulka to neměla vůbec jednoduchý.

Jenže já byla odhodlaná, že všechno půjde přesně podle plánu. Nepočítala jsem s žádnou jinou verzí. Některé kapitoly zalomcovaly tou mladou holkou, která byla až příliš často bláhová, a naučily ji vážit si věcí, momentů, příležitostí a lidí, které pro ni do té doby byly naprostou samozřejmostí. Samozřejmostí, která může ze dne na den jednoduše zmizet. Jenže to si neuvědomíte, dokud se to nestane.

Slunce se zatím nechystalo k západu, protože v létě se

tu drží na obloze skoro až do rána. Zajde jenom na chvíličku, aby se neřeklo. A jen co zasyčí na moři, hned se zase probudí. Bylo frišno, ale příjemně. Projížděla jsem promenádou na Aker Brygge kolem svých oblíbených hodin, které jsem vyfotila snad pokaždé, když jsem se u nich nachomejtla. V létě, v zimě, s narozeninovým balonkem, s návštěvou z Finska, zasněžené nebo jen tak. Něčím mi učarovaly. A já jsem se celá léta snažila přijít na to čím. Sesedla jsem z kola a chvílku je pozorovala. Možná mě fascinovaly, protože byly tak velké a zdálo se, že čas na nich plyne mnohem pomaleji. To si občas tajně přejeme všichni. Můj čas v Oslu někdy plynul až moc pomalu. Loudal se a já taky. Ale to se mělo každým dnem změnit.

Zabírala jsem pravidelně do pedálů a vyhýbala se Norům v oblecích, kterým oči ladily s mořem a jejich tváře byly ledabyle zarostlé vousy. Vyhýbala jsem se rozjařeným dětem, kterým kapala točená zmrzlina na sandále. A vyhýbala jsem se myšlence, že je to možná na dlouhou dobu jedna z posledních návštěv mé oblíbené mariny, kde je mi vždycky nádherně. Tak nádherně, že jsem se tam často chodila nadechnout dobré nálady a zadívat se do budoucnosti.

Celých pět let jsem si myslela, že moje budoucnost je tam. V Norsku. V Oslu. V jednom bytě s výhledem na fjord, s Norem a prací v prosklené kanceláři. A najednou se mi ta představa rozplývala před očima a já tápala. Poprvé po dlouhé době jsem ztratila pevnou půdu pod nohama, kterou mi byly moje představy a sny. Tak já totiž žiju. Podle plánu, který tkám ze snů a mám ho pořád v hlavě. Intuice mě naviguje, kterým směrem se vydat, a touha splnit plán mě žene kupředu. Jenže ten nový mi nějak nešlo namalovat. Ocitla jsem se totiž zni-

čehonic zase na začátku. V bodu nula. Předě mnou byly jen čisté stránky v knize, kterou píšu jen já sama.

Nebe se vybarvovalo a já na kole projížděla dál. Viděla jsem se zamilovaně skákat Johnimu do náruče, když jsem poprvé přiletěla do Osla a byla ze všeho nadšená a unešená. Kousek opodál jsem dobíhala vlak na letiště, na sobě měla tmavě modrou bundu posetou norskými vlajkami a v kapse zlatou medaili z mistrovství Norska, kterou jsem pořád dokola kontrolovala. To jen abych se přesvědčila, že se mi to nezdá. Viděla jsem se v saténových květinových šatech, jak si za oknem restaurace objednávám steak s vařenou kukuřicí, když jsem měla narozeniny. A najednou, někde mezi hlavní ulicí Karl Johan a vlakovým nádražím Jernbanetorget, jsem si uvědomila, že právě projíždím svojí vlastní minulostí. Opírala jsem se do pedálů a svírala řídlíka. Dychtila jsem vidět víc.

Nad Operou se začali hádat racci, nebe zešedlo a do tváří mi šlehal vítr, který doplňoval dramaticčnost situace. Ze dveří kafebaru Pascal totiž právě vycházela blondýnka. Stékaly jí slzy a na tvář malovaly mapy. Vypadala statečně a křehce zároveň. Za rohem si sedla na bobek a někomu volala. Asi mámě. Že život na severu je a bude drsněj. Bodlo mě u srdce a zrychlila jsem. Kousek opodál, u květinového trhu, který jsem milovala, jsem zamávala prošedivělému staříkovi, který mi rád od cesty přidal huňatou hortenzii. A na staré bárce tentokrát nebyl rybář, od kterého jsme čas od času kupovali čerstvě vylovené krevety na nedělní sendvič s citronovou majonézou. Asi si zašel na pivo.

Viděla jsem tolik úsměvů, ledových káv na dřevěném molu, polibků do vlasů a momentů, které si chci navždycky pamatovat. A viděla jsem také ty, na které

bych nejraději zapomněla. Holku, která po nekonečné směně v kavárně nasáklá kávovým oděrem kulhala večer na tramvaj a bolestí málem omdlela. Nekonečné obejmutí od mojí Baru, když mi s manželem přiletěli říct, že máma umřela, ale zatím nic neřekli. A ten strach mísící se s odhodlaností, když mě vyhodili z práce a já netušila, co bude dál, a vyběhla do deštivého odpoledne.

Projíždět minulostí mě bavilo čím dál tím víc. Bylo to moje rozloučení s Oslem, rozloučení, na které jsem zdaleka nebyla připravená. Stalo se to nějak až příliš rychle. Spontánně. Neplánovaně. Za pár dní jsme se měli stěhovat do Prahy a já si vážila každé hodiny tolik jako nikdy předtím. Oslo se pro mě stalo domovem. Trvalo to ale pár let, než jsem si ho zamilovala. Teprve fakt, že ho opouštím, mi všechnu tu nostalgii naservíroval ve dvojité dávce přímo do srdce a mysli.

V Oslu jsem možná i trochu zmoudřela a severský život mě obouchal. V Oslu jsem našla lásku a obrovskou touhu sdělovat světu, jak se poprat s tím, co není úplně ideální a podle mých představ. V Oslu jsem našla přátele, kteří mi přirostli k srdci. Především jsem ale našla sama sebe.

**Našla jsem holku,
která pro svoje velké sny otočí vesmír.**